

הנחיות פרקליט המדינה	הנחיה מס' 13.1 - כללי
	עדכון אחרון: כג באב התשס"ב, 1 אוגוסט 2002

13.1 כללי

1. **חוק חקירת סיבות מוות**¹ מסדיר מנגנון של הליך שיפוטי לגילוי מעשי גרם מוות בעבירה, הנוסף על החקירה המשטרתית. הליך זה לא נועד להחליף את חקירת המשטרה, אלא לאפשר פיקוח עליה בכל המקרים בהם יש חשש או חשד כי מקרה המוות לא היה טבעי, וכאשר יש חשש כי חקירת המשטרה לא הייתה חקירה נאותה או כאשר כלל לא התנהלה בנדון חקירת משטרה.

2. הנשיא שמגר עמד בעניין **ריצ'וול**² על האבחנה בין חקירת סיבות מוות לחקירה המשטרתית:

"תלונה על מעשה עבירה מן הנכון שתוגש, בראש ובראשונה, למשטרה, ויטופל בה בהתאם להוראותיו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. חקירת סיבת המוות איננה חלק מתהליך החקירה המשטרתית. השופט החוקר סיבת המוות גם איננו נמנה על המערכת התביעתית (בג"צ 159/68 [5], בעמ' 781). חקירת סיבת המוות ביוזמת אדם מעוניין מיועדת בעיקרה למקרים יוצאי דופן, כגון אלה שבהם אין - לדעת האדם המעוניין - חקירה נאותה או אין חקירה בכלל, וזאת למרות שנתקיימו יסודותיו של סעיף 19 לחוק...".

בפסק דין זה מפורטות בהרחבה אותן נסיבות יוצאות דופן המצדיקות הליך חקירת סיבות מוות (להלן: "חס"מ"). לפיכך, במקרה רגיל, בו לא התקיימו נסיבות מיוחדות שכאלה, אין מקום להסכים לבקשת המשפחה לקיים במקביל חקירת המשטרה גם חס"מ על ידי שופט.

3. בנוסף, הליך חס"מ נועד לאפשר למשטרה לבקש במסגרתו נתיחת גופה, כפי שיפורט להלן.

¹ חוק חקירת סיבות מוות, התשי"ח-1958, ס"ח 54.

² בג"ץ 535/89 ריצ'וול נ' כבוד שופט בית-משפט השלום - ד' גרשון, פ"ד מד(1) 441 (1990).